

Maandag 17 juni,

Beste allemaal,

Daar zit ik weer na twee weken geen computer gezien te hebben.

De Zondag van vertrek ben ik door Ingrid naar het Schiphol gebracht. Het was maar goed dat de vlucht om 19:00 was want ik was de hele dag nog erg druk met pakken en het huis schoonmaken. Ik zou ook nog het gras maaien bij Astrid en Rob en ging dat tussendoor nog even doen. Ze hebben vier geiten en die hebben de neiging om zo af en toe uit te breken. En ja hoor, geen geit op het landje te bekennen toen ik aankwam. Geen geiten in de tuin die Astrid haar tuintje aan het opeten waren, niets te zien in het weiland erachter. Ik zag me al de rest van de middag bezig met geiten zoeken. Ineens kwam er een koppie uit het geitenhokje. Zaten ze alle vier erin! Dat viel dus mee. Voor de internationale vlucht moest ik me drie uur voor het vertrek melden en om goede plaatsen te reserveren waren we dus ruimschoots op tijd op de luchthaven. Ik snel met mijn karretje naar de incheckbalie maar ik kon weer gaan. Ze gingen pas twee uur voor vertrek open. Dan maar een uur met Ingrid in de zon een frisse drinken en discussiëren of ik wel of geen artikelen belastingvrij kon kopen, want mijn eerste vlucht ging naar London en dat ligt in de EEG. Als eerste stond ik weer klaar om in te checken. Een mooie plek? Dat kon ik schudden. Alles was al gereserveerd. Gelukkig waren er nog zitplaatsen. Er was nog een meisje, volgens de incheckster, die naar Darwin ging. Had ik mooi gezelschap. Later bleek dat ze naar Nieuw-Zeeland ging. Tot London met haar opgetrokken en uitgehoord. (NB Belastingvrij kon ik wel inkopen doen)

De vlucht naar London begon met een uur vertraging. Maar dat maakt allemaal niets uit want je moet toch wachten op de volgende vlucht. Gelukkig had ik boterhammen mee want ik begon al aardig trek te krijgen. Die moesten natuurlijk wel op anders zou ik weer problemen krijgen met ingevoerde vleeswaar. In London nog een hele bustocht gemaakt naar een andere terminal. Afscheid genomen van mijn reismaatje en precies op tijd voor de vlucht naar Singapore. Vier uur na mijn inchecken in Amsterdam vloog ik weer over Rotterdam. Geen hete lappen bij Qantas maar wel een maaltijd. Het waren bijna allemaal stewards en er was maar een stewardess. Ze hebben geen pakje, maar ieder heeft zijn eigen modieuze kleding aan. De vlucht ging erg vlot. Filmpje kijken en daarna in slaap vallen. Ze hadden gelukkig een monitor in de stoel voor je en er waren meer dan 10 films om uit te kiezen. Boven India werd ik weer wakker. Die 12 uur waren voorbij gevlogen. (Logisch, want je zit in een vliegtuig) In Singapore moest ik vier uur wachten. Na wat geslenter kreeg ik dorst en liet mijn blik op de kaart van een drinkgelegenheid vallen. Ik werd zowat naar een tafel gesleept door een knappe Singaporese. Ja hoor ik kon met Euros betalen. Ik had al in een andere gelegenheid gezien dat ze geen onredelijke koers berekenden dus een koud biertje dan maar. Dat werd dus Vijf Euro nog wat. Nee munten wilden ze niet. Dus ik moest met 10 Euro betalen en kreeg alleen maar Singaporese Dollars terug. De boeven! Mijn duurste biertje wat ik ooit heb gehad. Misschien kan ik die dollars nog voor de terugweg gebruiken.

Naar Darwin was een kort stukje van maar 5-6 uur.

De bagage ophalen. Ik was een van de eerste en snel kwam mijn grijze weekendtas over de band aangerold. De rugzak niet. Ik was na een half uur nog aan het wachten en besloot toen maar naar de balie te lopen. Voor me stond een jongen die ook uit Amsterdam kwam en helemaal niets had. Toen ik aan de beurt was zei de juffrouw; Mister Nieuwenhuys? Ze wist het al!! Had ze me niet kunnen omroepen? De rugzak was op een verkeerde vlucht gezet in London. Gelukkig had ik mijn bagage goed verdeeld en nu hoefde ik de rugzak niet te sjouwen. Die zou de volgende dag bezorgd worden.

De douane! Ik had drop meegenomen en ging dat maar braaf aangeven. Ik moet toch altijd door de rode ingang, zelfs als ik zeg dat ik niets aan te geven heb, maar dit keer was alles goed en werd er niets uitgepakt of besnuffeld door een drugshond.

Annemarie stond al uren op me te wachten toen ik om 6 uur in de ochtend naar buiten kwam. Met de bus naar de stad, die 10 km verder op lag en een groot Engels ontbijt genomen. Toen op zoek naar een lodge. De stad wemelt van de toeristen. Veel backpackers waarvan opvallend veel vrouw zijn. We vonden een kamer in een van de lodges. Je kon met zijn vieren op een kamer maar dat vond ik wat te ver gaan. Gelukkig was er nog een kamer voor zijn tweeën voor 65 dollar. De rest van de dag door de stad geslenterd en in een park gelegen.

De volgende dag hadden we ook nog met zijn tweeën want 's avond zouden we Rob en Astrid in een Ierse pub ontmoeten. We besloten om 10 uur naar een zeeaquarium te gaan en

waren nog geen twee minuten onderweg of de mobiel van Annemarie ging af. Rob. We stonden nog geen minuut van elkaar af en we waren waarschijnlijk zelfs langs de telefooncel gelopen waar Rob op dat moment vandaan belde. Zij zaten in een hotel 100 meter van ons vandaan. De rest van de dag zijn we bezig geweest met auto's omruilen en de stad te bekijken. We hadden een enorme Toyota gekregen. Groter dan geboekt en dat was maar goed ook. Van de Hertz hadden we een adres geregend om kitchenware te huren en daarbij zat een enorme koelbox. Als gauw bleek dat we niet alle bagage mee konden nemen. Er werd wat omgepakt en de spullen die niet mee konden gratis in het hotel achterblijven. De maaltijd tussen de middag werd een fiasco. Ze waren ons vergeten te bedienen en we kregen als tegemoetkoming \$50, te besteden bij een volgend bezoek. Na een uur gewacht te hebben kregen we nog wel, uit de al gesloten keuken, de bestelde maaltijd.

Die avond was er een bandje in de lodge. Tot 2 uur 's nachts was het een enorme herrie waar Rob en Astrid nog meer last van hadden dan wij. De vooringang stond open terwijl de band speelde en hun hotel stond er schuin tegenover. Toen dat afgelopen was werd een uur later de glaskab nog even geleeagd door een lawaaiige vrachtauto.

De volgende ochtend om 8 uur met onze Toyota automaat met V6 motor op stap. Voor je het wist reed je 140 km per uur maar de rijders wisten de bestuurder regelmatig te wijzen op de hoge snelheid. We zaten met drie ervaren bestuurders in de auto die zeker in het begin van de reis goed meestuurd, remden en aanwijzingen gaven als er gevaar dreigde.

Ons eerste reisdoel was Kakadu national park, 150 km verder op. We hadden allemaal het idee dat het een tropisch regenwoud zou zijn maar dat was het niet. Het is een plassenrijk gebied met eucalyptussen en verder erg droog. We reden richting Arnhemland dat door onze grootvaders ontdekt is maar nu helemaal voor de aboriginals is. Je mag er niet in zonder speciale permit. Door een kleine navigatiefout reden we bijna een uraniummijn binnen maar uiteindelijk bereikten we onze eerste camping bij het plaatsje Jabiru waar we onze inkopen deden.

De volgende ochtend gingen we met een boot de east alligator river op om krokodillen te gaan spotten. We mochten ook nog voet in Arnhemland zetten en de tocht werd volgepraat door een "aboriginal" (deze was net zo aboriginal als ik, en zodoende antwoordde hij op moeilijke vragen: o dat kan ik niet vertellen want dan word ik gespietst).

De volgende dag naar Yellow water. We zouden 's ochtends vroeg een boottocht door de wetlands nemen. De wekkers werden gezet en nog in het donker liepen we de boot op. Het werd een mooie tocht, met opkomende zon, tussen de vogels en krokodillen.

De dagen daarna zijn we via Katherine en een mangokwekerij/camping (het was geen mangotijd dus we hebben bevroren mangoes gegeten; overigens ook heel lekker en behalve dat waren er geen spinners te fotograferen....As en Rob en Anne gingen intussen kroks spotten maar het enige wat ze tegenkwamen was een wandelpaadje met lege bierblikjes (ongeveer 20000 van verschillende merken), toiletpapier en 2 abo's die heel vriendelijk waren) naar Litchfield national park gereden. Onderweg natuurlijk regelmatig gestopt om te wandelen of te zwemmen in kroko vrije meertjes.

Jammer genoeg heb ik geen dagboek bijgehouden en zal ik aan de hand van de foto's alle bezienswaardigheden moeten reconstrueren en Astrid moet ook nog wat te vertellen hebben. We zijn in ieder geval zonder problemen weer terug gekomen in Darwin. Daar hebben we onze \$50 voucher, na weer lang wachten, kunnen omzetten in vier maaltijden met drinken.

Die avond van Astrid en Rob afscheid genomen en de volgende dag het aquarium als nog bezocht en geluierd in het park tot 5 uur. Annemarie zou 6 uur later na mij vliegen maar met een zielig verhaal mocht ze op hetzelfde vliegtuig met mij mee zodat we samen naar Melbourne konden. Maar goed ook anders had ik alleen haar huis moeten zoeken en zou zij nog uren op het vliegveld moeten hangen.

Volgend weekend gaan we naar een park (Wilsons Promontory) en de rest van de tijd ga ik Melbourne bezoeken en misschien nog wel dagtochtjes met de fiets, bus of trein maken.

Tot over twee weken.

Ed